

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

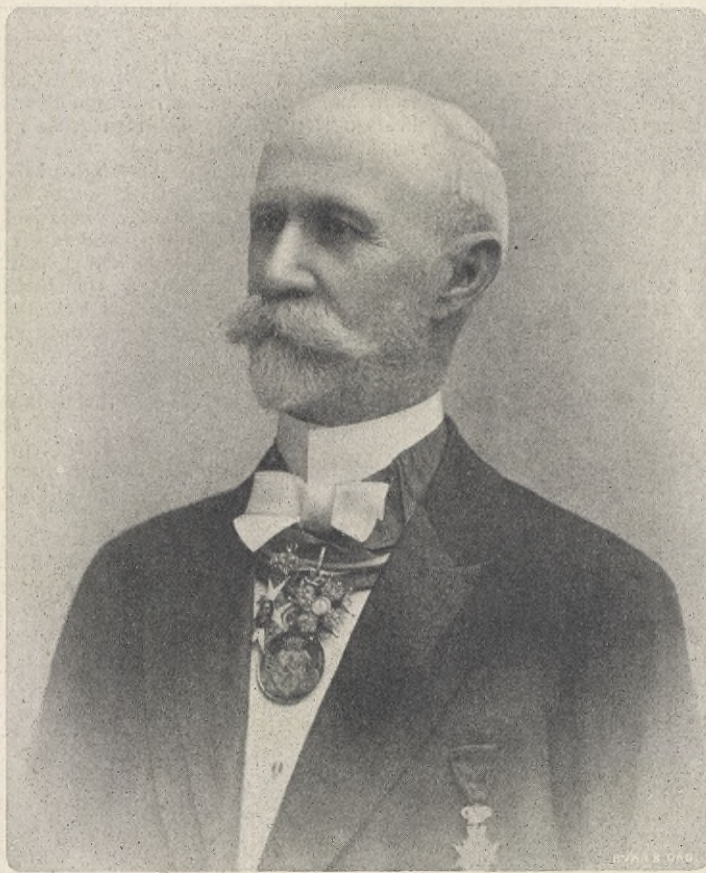
DEN 29 OKTOBER 1905.

N^Ö 5

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Ernst Ivar Insulander. — 90-årsdag. — Tvenne tafvelutställningar. — Unionskrisen vid Donau. — Ögonblicksbilder från hertigprinsens af Connaught ankomst till Stockholm. — Den första landstormsbefälskursen. — Urtima riksdagens avslutning. — Statsråde. — Korvetten Freja. — Prins Carl af Danmark med gemål och son. — "Den vansinniga" af Gustaf Janson. — Brokigt utomlandsnytt. — Ryska bilder för dagen. — Veckans porträttgalleri. — Otto Lindbom. † — Betty Nansen.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

E. I. INSULANDER.

ERNST IVAR INSULANDER.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Att afgöra hvem som är den främste i ett visst fack måste ju alltid vara förenadt med vissa svårigheter — och vi kunna därför nöja oss med att konstatera, att inom den svenska landbruksnäringen intager f. disponenten på Bjerka-Säby, direktör Ivar Insulander en af de förnämsta platserna. Han har icke blott inom de län, där han under årens lopp varit verksam, utöfvat stort inflytande på landbrukets utveckling, utan äfven genom det förtroende, han på goda skäl åtnjutit, varit af särskild betydelse för hela den svenska landbruksnäringen. Hvad som isynnerhet varit utmärkande för hr Insulander som praktisk jordbrukare är för öfrigt, att han intagit en framsående och ledande ställning icke inom en gren, utan på samtliga landbruksnäringens områden. Ett offentligt erkännande häraf, till alla sådana som förut kommit honom till del, röntes hr Insulander helt nyligen, då han blef hedersledamot af Landbruksakademien.

Ernst Ivar Insulander föddes den 5 nov. 1839 i Aspö socken af Södermanlands län. Föräldrarna voro kyrkoherden E. J. Insulander och Hedvig Chenon. Efter att ha aflagt studentexamen i Uppsala 1860, blef I. landbruksselev på Åkersö gods i Södermanland. 1861—63 genomgick han Ultuna landbruksinstitut, hvarefter han anställdes som förste lärare vid Marie-lunds landbruksskola i Blekinge 1863—65. I. var sedermera 1865—68 förste lärare vid Klagstorps landbruksskola i Skaraborgs län, hvarefter han kallades till praktisk lärare och inspektör vid Ultuna landbruksinstitut. I. stannade här till 1870, då han öfvertog föreståndarebefattningen af Klagstorps landbruksskola samt tillika blef förvaltare och disponent på denna egendom.

Åren 1876—1900 var den ovanligt duglige mannen disponent på konsul Oscar Ekmans egendom Bjerka-Säby och Stafsäter och tillika från år 1882 föreståndare för Östergötlands läns landbruksskola, som detta år flyttades till Bjerka-Säby. I. har i denna egenskap varit i tillfälle att utbilda en stor del af den nu levande generationen af arbetsförmän på jordbrukets område inom länet. Genom denna verksamhet äfvensom genom de exempel, som utgått från det framstående jordbruket å Bjerka-Säby, har han haft stor del i jordbrukets framåtskridande inom Östergötland. Särskildt på mejerihandteringens utveckling har I. utöfvat ett stort inflytande. I hundratals kunna de kvinnliga och manliga elever räknas, som studerat ost- och smöretillverkningen vid Bjerka-Säby mejeri under den tid han ledde detsamma. I. erhöi också vid 17:e allm. svenska landbruksmötet i Göteborg 1891 H. Maj:t Konungens hederspris för framgångsrika bemödanden till mejerihandteringens förbättring i Sverige.

I. har ägt en synnerligt stor förmåga att hos de unga jordbrukarna, som kommit under hans ledning, ingjuta ett levande intresse för deras yrke.

En utomordentlig förmåga att organisera har Ivar Insulander alltid haft, hvarjämte han alltid varit synnerligen framsynt. Han har också tagits i anspråk af statens ledande män och det i långt högre grad, än som torde vara allmänheten bekant. "Få tilldragelser af betydelse för det svenska jordbruket ha — skrefs det en gång på kompetent håll — under de sista decennierna ägt rum, som han icke haft sin hand med i, ehuru ofta nog osynlig. Många förslag, som sedan framkommit från annat, ofta högre håll, ha haft sin upprinnelse i direktörsbostaden på Bjerka-Säby."

Det är för öfrigt en offentlig hemlighet, att vederbörande, då landbruksstyrelsen inrättades, erbjödo I. att bli dess chef, hvilket han likväl afböjde.

Från I:s verksamhet på Bjerka-Säby må följande omtalas såsom ett belysande drag. Redan i början af

1880-talet införde I. därstädes den reformen, att samtliga arrendatorer skulle betala sina arrenden i mjölk. Ågaren fick härigenom sina arrendegårdar i bästa skick, ty arrendatorn måste, för att leverera den bestämda mjölkkvantiteten, kraftigt utfodra sina kor. Den ökade gödselmängd, som härigenom uppstod, kom jordbruket till godo, och på detta sätt ökades afkastningen och jordens växtkraft år efter år, en motsats till där det betalats pänningararrenden, där växtkraften ofta minskas under årens lopp. Jordägaren har med sitt mjölkarrende äfven den fördelen, att han erhåller arrendet dag för dag i den levererade mjölken, och han behöfver sålunda icke löpa samma risk som den, hvilken vid årets slut skall uppbära det hela. Och arrendatorn har den fördelen, att han till största delen är skyddad för dåliga konjunkturer, ty då han betalar arrendet in natura blir det jordägaren, som i främsta rummet får kännas vid eventuella förluster. Den på Bjerka-Säby införda arrendemetoden har också spridit sig vida i landet.

I. dref för öfrigt på Bjerka-Säby en kombinerad smör- och osttillverkning. Vid höga smörpris eller under vintermånaderna tillverkades smör och skumost. Då smöret var i medelpris, tillverkades smör och halft ost, och då smöret var lägst i pris, sommartiden, hufvudsakligen halft ost. På detta sätt drogs största nyttan af mjölken. Att det nu finnes en utmärkt "svensk herrgårdsost", har man också i främsta rummet I. att tacka för.

I. var medlem af Ultunakommittén 1877, landbruks- och läroverkskommittén 1882, kommittén beträffande den centrala ledningen af landets hästafvel 1896, o. s. v. Han har varit tillkallad som sakkunnig i civildepartementet, jordbruksdepartementet och landbruksstyrelsen. Vice ordf. i Norrköpings landbruksmötes styrelse, ordf. i Östergötlands läns hushållningssällskaps förvaltningsutskott, vice ordf. i samma sällskap. Hedersledamot icke blott af Landbruksakademien, utan äfven af Svenska mejerikonstulentföreningen, Ultuna elevkår och kejsarliga finska hushållningssällskapet. Kommandör af Vasaorden, riddare af Nordstjerneorden, af S:t Stanislaorden — I. har vid Bjerka-Säby haft många finska och ryska lärjungar — innehar Östergötlands läns hushållningssällskaps stora guldmedalj, o. s. v.

Ivar Insulander är en fin och sympatisk person, som har många vänner landet rundt. Han är nu mera bosatt i Linköping.

90-ÅRS DAG.

F. d. ryttmästaren och stallmästaren vid Kungl. Lifgardet till häst *Fredrik Julius Frick* fyller den 1 november 90 år. På sin tid var F. en synnerligen framstående ryttare och ridlärare, bl. a. för prins August. Sedan flere år bosatt å sin gård, Venneberga vid Söderköping, är åldringen fortfarande kry och deltagare med intresse i dagens frågor, särskildt i de militära.

F. J. FRICK.

TVENNE TAFVEL- UTSTÄLL- NINGAR.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stilm.

Kliché: Bengt Sjöfverparre

»DE FRIES» UTSTÄLLNING I STOCKHOLM.

”De fries” kallar sig en sammanslutning af svenska konstnärer, hvilka årligen utställa i Konstföreningens lokaler i Stockho'm. ”De fries” exposition för 1905 öppnades i förra ve-kan och innehåller åtskilliga värdefulla saker framför allt af Artur Bianchini (4 o. 5), Bengt Hedberg (1) och Nabot Törnros (2 o. 3). Hr Bianchini är otvifvelaktigt en man för sig, som i allmänhet älskar klara, skarpa färger. Hans landskap tyckas icke sällan kalla, men likafullt sanna. Hr Hedberg, som vid föregående tillfällen utställt mindre arbeten, visar nu bl a flere stora dukar med engelska motiv och främträder som en verkligt djuo landskapsmålare. Hr Törnros, hvilken tillförne od at människoframs'älning, har nu mest landskap, men äfven en genre, ”En vrå”, som är verkligt stämningfull.

Foto. Lindbchm Göteborg

Kliché: Bengt Sjöfverparre

»KONSTNÄRSLAGETS FRÅN 1905» UTSTÄLLNING I GÖTEBORG.

I Göteborg ha en del unga konstnärer, under den gemensamma benämningen ”Konstnärslaget från 1905” och Lennart Nybloms ledning, anordnat en liten utställning som redan från början omfattats med intresse äfven af den stora allmänheten. Det är vackra saker som bjudes, alster af äkta svensk konst; det är lif och fart, det är poesi och stämning, alla strängar ljuda här — och ingen ljuder falskt.

UNIONSKRISEN VID DONAU.

KAMPMINISTÄREN FÉJERVARY OCH DESS RÖSTRÄTTSPROGRAM. FÖR HVAR 8 DAG.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

GENERAL GÉZA von FÉJERVARY. Regeringens chef.
Koalitionens motståndare.

Knappast någonstades i Europa har den svensk-norska unionskrisen följts med så spänd intresse som i Österrike-Ungern. Man har på de senaste månaderna knappast kunnat öppna en österrikisk tidning utan att finna spaltlånga telegram och artiklar om tilldragelserna häruppe. Och intresset är lätt förklarligt: nästan samtidigt har den länge hotande konflikten mellan Ungern och Österrike brutit ut i full låga.

Fastän unionsförhållandena här och vid Donau ingalunda äro likartade, finner man dock åtskilliga analogier, och det är otvifvelaktigt, att de ungerska oafhångighetspartierna lifligt stimulerats af händelserna i Norge. Några rader text till den här meddelade serien porträtt af ledande ungerska politiker torde därför kunna hafva sitt intresse.

Huset Habsburg, hvarmed vårt land en gång stått i så nära, ehuru icke synnerligen angenäm beröring, har nu kommit så pass på sidan om intresset, att man lätt frestas att underskatta betydelsen af dess nuvarande vedermöda. Det är emellertid ganska tydligt att en söndersprängning af den österrikisk-ungerska monarkien icke kan ske utan mycket allvarliga konsekvenser och verkliga faror för Europas lugn. Den underliga statskomplexen vid Donau är icke blott det sammanhållande bandet för tjugo rivaliserande nationaliteter, den är tillika en barriär mot de stridslystna småstaterna, "Europas orörliga hörn", liksom den fordom var det mot turkarne. Och sammanhållningen är redan nu alltför bräcklig att utan risk kunna tåla en så allvarlig stöt som Ungerns affall skulle innebära.

Ungerns frihetskamp har af gammalt hälsats med en viss sympati — den har en viss glans af 1848

med Petöfis dikter och alla frihetsorden. Och för dem som rest därnere tillkommer intrycken af det vackra Budapest, af tsigenarmusiken och en massa andra irrationella faktorer, som så lätt inverka på det politiska omdömet. Magyarerna ha också väl förstått att begagna sig af dylikt och aldrig försummat att göra reklam för sitt land.

Men närmare besedt förbleknar glansen betydligt. Magyarerna, som så energiskt kämpa för sin frihet utåt, äro inom sitt eget land ovanligt hänsynslösa förtryckare. Enligt de senaste tillgängliga siffrorna (för 1900) stå 8,742,301 magyarer mot 10,512,258 ungrare af annan nationalitet, germaner och slaver. Och denna icke-magyariska majoritet undertryckes hänsynslöst, bl. a. genom den bestämmelsen, att för rösträtt fordras kunskap i magyariska. Men äfven inom den magyarska minoriteten är det blott en liten grupp af de genom börd eller rikedom eller oftast bägge delarne mest framstående som härskar. Äfven det magyariska folkets flertal förtryckes af sina "frihetshjältar" med skatteutpräsnings och hänsynslösa klasslagar. Icke utan skäl talar man om den ungerska adelsrepubliken med dess grefveparlament. Och "Ungerns frihetskamp" är närmast de höggradigt chauvinistiska magnaternas kamp för sitt välde. Visserligen också för Ungerns storhet och oafhångighet, men blott under förutsättning att det blir de själva, som härskar.

En ungersk magnat är icke att leka med — hans officiella titel är *hussar*, hvilket betyder "jämgod med tjugo". Och stolt öfver sina anor, öfver sina egna och sitt lands traditioner, gör han vanligen skäl för namnet. Det skall rättvisligen tilläggas, att han ofta gör det äfven genom stor duglighet. Såväl i förhållandet till Österrike som i arbetet på sitt lands magyarisering ha de ungerska ledarne ådagalagt en öfverlägsen politisk skicklighet, som visserligen ofta varit förenad med brutalitet men å andra sidan äfven med styrka.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

LUDVIG KOSSUTH, koalitionens främste man.

Männen från 1849, en Kossuth, en Déak, en Tisza, en Andrassy ha visserligen gått bort, men det är karaktäristiskt att samma namn fortfarande gå igen. Den gamle Tiszas son är den energiske statsman, som förra året försökte sig på en enväldsstyrning, och kväfde den väldiga järnvägssträjken i blod. Det var under hans ministär som de otroliga parlaments-scener inträffade, då oppositionen stormade presidentestraden, bröt sönder skranket och använde stolar och bord som projektiler. Och oafhångighetspartiets nuvarande ledare, den härskande koalitionsens främste man, *Ludvig Kossuth*, är sin store faders son — malisen påstår att han inalles icke är något annat. Likaså spelar Andrassy junior en mycket framträdande roll,

Det är öfverhuvud en mycket egendomlig skara statsmän,

Efter porträtt. Kliché: Benot Silfversparre.
GRAFVE ALBERT APPONYI.

som Ungerns våldsamma politiska lif framalstrat. Till de märkligaste höra o-nekligen greve *Albert Apponyi*, baron Des. *Banffy* och *Eugen von Zichy*.

Apponyi, nu en 50 års man, är något af en ungersk Alkibiades, en glänsande begåfning, en lågande vältalare, som lägger folkskarnorna för sina fötter — men en fullkomligt

Efter porträtt. Kliché: Benot Silfversparre.
GRAFVE EUGEN VON ZICHY.

oberäknelig natur, hvars enda drifkraft synes vara hans oroliga sinnes brinnande ärelystnad. Han har under årens lopp tillhört så godt som alla partier, och öfverallt stått som höfding i främsta ledet. Nu har han som de flesta andra slutit sig till den revolutionära "koalitionen".

Den något äldre Banffy, som nu likaledes tillhör koalitionen, är en minst lika opålitlig, men betydligt mindre sympatisk figur. Apponyi är folktalaren, som dock träder fram med sin egen person i breschen, Banffy är den smidige korridorpolitikern, som värkar utan att synas

Greve Zichy slutligen, som tillhör en redan på 1200-talet berömd ätt, synes för närvarande intaga en mera afvaktande hållning. Han har hittills icke anslutit sig till den extremt chauvinistiska koalitionen, som ledes af Kossuth, Apponyi och Banffy, och mycket kan bero på, på hvilken sida han kastar sitt mycket stora inflytande i vågskålen

Gemensamt för alla dessa politiker är, att de samtliga trots sin högaristokratiska läggning äro fullt utbildade demagoger. "Gatans parlament" spelar näm-

ligen i Ungern som i Österrike en mycket stor roll, när det gäller att öfva tryck på regeringen; de beryktade larmscererna och slagsmålen i "Grefveparlamentet" få ofta sin ännu våldsammare fortsättning på Budapests gator. Och gatukravallerna ha oftast leddes från den högaristokratiska oafhångighetsklubben, som städe haft en med chauvinistiska slagord eller med soldat medel värfvad massa till sitt förfogande.

Hvad gäller striden? Utrymmet medger ej någon utförlig resumé. Det må vara nog att antyda, att oafhångighetspartiet städe sträfvat antingen till fullständig skilsmässa från Österrike eller till en blott och bar personalunion. Och det har sökt nå detta mål genom en systematisk obstruktion, som försatt landet i "ex-lex-tillstånd", som laglöshetens tillstånd kallas på ungerskt latin.

Nu har konflikten småningom tillspetsats därhän att formellt blott gäller frågan om kommandospråket. I den ungerska armén användas nämligen omkring 70 tyska kommandoord, hvilka magyarerna vilja ha ersatta med magyariska. Detta vore utan tvifvel en billig fordran, därest ej, som vi framhållit, för majoriteten af Ungerns befolkning magyarskan, vore ett fullt så främmande språk som tyskan. Emellertid är det i kommandospråkets tecken, som den mäktiga koalitionen samlats — en förening af splittrade magyariska partier, som äro eniga endast i sitt hat mot Österrike. Med skattevägran och andra obstruktionsåtgärder söker koalitionen drifva fram sin unionsupplösande politik.

Efter många fruktlösa försök att återinföra ordnade förhållanden, trädde i juni detta år, den gamle general *Géza von Főjervary* i spetsen för regeringen. Han hade insett, att endast en möjlighet fanns att rädda situationen: införandet af en allmän lika och direkt rösträtt, som förde nya väljarskaror till urnorna och genom att ge de breda lagren och de icke-magyariska elementen full medborgarrätt störtade den magyariska adelkoalitionsens makt.

Detta djärva program föll på motståndet från — de österrikiska regeringsmyndigheterna. Där fruktade man nämligen, att en ungersk rösträttsreform skulle ge ökad fart åt röst-

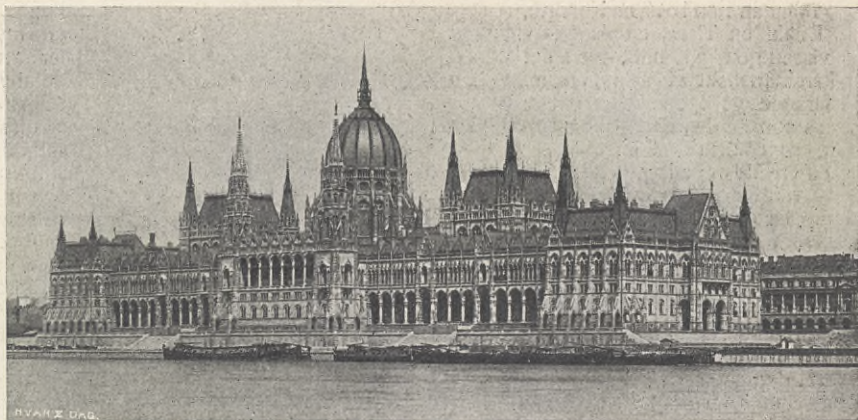

Efter porträtt. Kliché: Benot Silfversparre.
BARON DESIDOR BANFFY.

rättsagitationen i Österrike (hvilket också i hög grad visat sig blifva fallet). Kejsaren afslog Fějervárys förslag, och ministären afgick. Ungern stod åter utan regering.

Den 23 september voro den ungerska koalitionenledare inkallade till audiens hos kejsaren i Wiens Hofburg. Man väntade häraf, att kejsaren skulle falla undan för magyarens kraf och öfverlåta åt koalitionen att bilda regering. Men audiensen tog ett helt annat förlopp, som slog världen med förvåning. Kejsaren uppläste endast en i mycket kärft ordalag affattad förklaring, att han under inga omständigheter ämnade inlåta sig ens på underhandling om koalitionen fordringar, särskildt icke i fråga om kommandospråket. Han fordrade underkastelse på alla punkter. Efter att kort ha förklarat, att kejsarens ultimatum vore oantagligt, afreste de ungerska ledarne till Budapest.

Underhandlingarna voro afbrutna, hotfulla mobiliseringsrykten gingo på bägge sidor om gränsen. Krisen syntes ha nått en punkt, då vapnen måste tala, och det gällde här en sammanstötning mellan tvänne militära stormakter.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

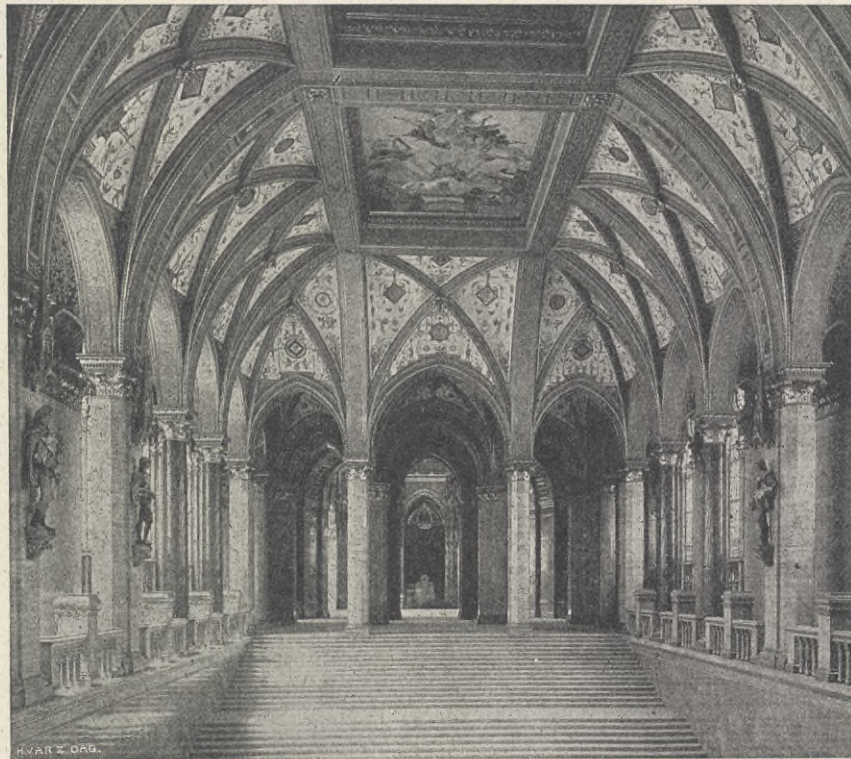
UNGERSKA PARLAMENTSHUSET.

Den enda räddningen låg i det rösträttsprogram, som Fějervárý framlagt. En storm af röster både i Ungern och framför allt i Österrike fordrade dess antagande. Och efter ett par veckor, fyllda af ängslig spänning, böjde sig kejsaren för ansvaret. Genom en officiell handskriftelse uppdrog han åt Fějervárý att bilda regering, samtidigt skänkande sitt godkännande åt hans rösträttsprogram.

Så står saken nu. Fějervárý har i dessa dagar fått sin regering färdigbildad. Men han står ensam mot koalitionen mäktiga krafter. Mot adelsrepubliken vill han ställa den allmänna rösträtts folkvalde,

Och den beundran, man känner för en man, som i stormtider vågar ställa sig vid rodret, blir ännu större, när man betänker att han är en 72-års man — visserligen med själskrafterna i sällsynt grad oförsvagade. Hans strid blir mycket hård och utgången är oviss. Men hur det än går skall ingen kunna förneka, att det ligger storhet öfver den gamle Fějervárýs gärning. Han har funnit, att den enda möjliga räddningen ligger i ett program, som förvisso från början var hans konservativa tankegång ganska fjärran. Och som god soldat har han icke tvekat att kasta sig in i en ojämn strid, där nederlaget kan vara lika ärofullt som segern.

R. F—r.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

INTERIÖR FRÅN UNGERSKA PARLAMENTSHUSET.

ÖGONBLIGKSBLIDER FRÅN HERTIGPARETS AF CONNAUGHT ANKOMST TILL STOCKHOLM.

H. 8 DE STOCKHOLMSPHOTOGRAF

KONUNGEN OCH HERTIGEN AF CONNAUGHT.

KRONPRINSPARET OCH HERTIGINNAN AF CONNAUGHT.

HERTIGPARET AF SKÅNE, PRINS VILHELM OCH PRINCESSAN PATRICIA AF CONNAUGHT. PÅ TRAPPAN PRINS CARL.

I vårt senaste häfte meddelade vi porträtt af de kungliga gästerna och återgifva här några snapshots som vår påpasslige stockholmsfotograf samlade från ankomsten den 18 okt. Jämte våra kungliga personer hade en mycket stor mängd människor mött vid detta tillfälle och prinsessan Margarets anförvandter har under vistelsen ägnats en lika värdnadsfull som hjärtlig uppmärksamhet.

DEN FÖRSTA LANDSTORMSBEFÄLSKURSEN

inom Gefle landstomsområde har i dagarna ägt rum. Öningarna, som leddes på ett praktiskt och tilltalande sätt samt räknade 23 deltagare, omfattande landstigning efter en stormig färd till haf, då de yttre bevakning-anordningarna genomgick. Vår grupp-bild visar landstomsbefälet under en öfning då kursdeltagarna förde befälet öfver volontärskolans manskap. Komp.-chef är öfverbefälhav. för Gäfle frivilliga skarpskytteförening, kronokassör Kratz (1). Plutonchefer hrr Walström (4), Bouveng (3) och Larson Rask (5). Vidare märkes landstomsområdesbefälh. öfverstelöjtnant Rettig (6) med adjutant kamrer Säfvenberg (2) samt bakom till häst löjtnanterna Sandberg (7), Serrander (8).

Foto. Rudolf, Gefle.

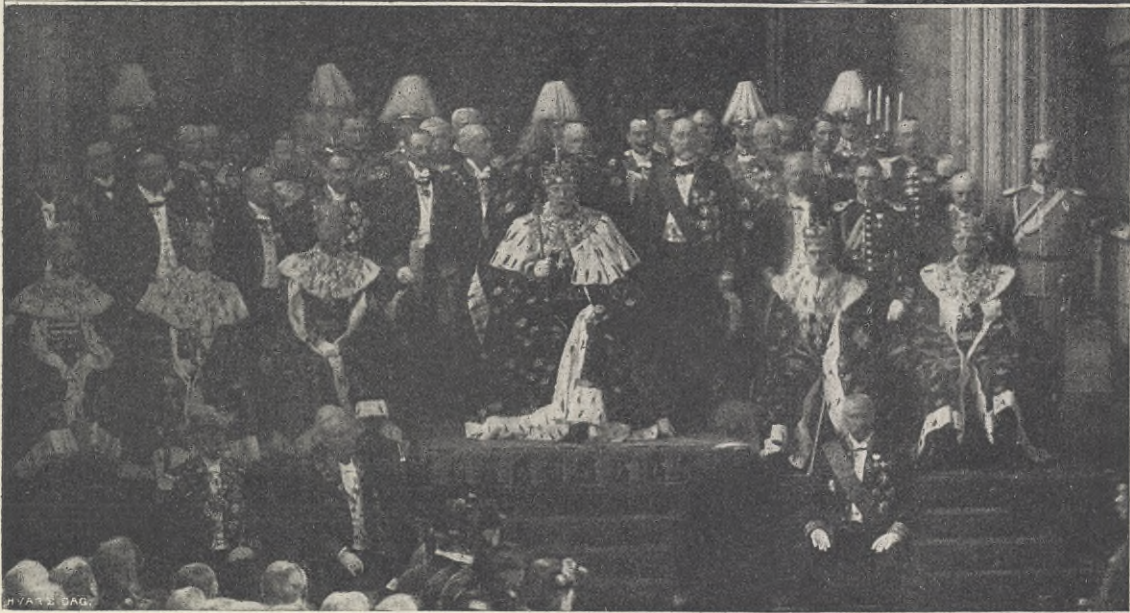
Kitché; Kem. A. B. Benigt Silfversparre Sthlm.—Og.

Text- och Illustrationsbidrag mottagas gärna samt honoreras i fall de användas.

Återgifvandet af porträtt eller fotografier — af hvad slag som helst — i H. 8 D. (u om annonsafdelningen) medför ingen som helst kostnad för insändare.

Redaktionen förbehåller sig däremot fullständig frihet att icke införa annat än hvad den själf finner lämpligt och af intresse, detta med afseende å såväl porträtt som fotografier.

URTIMA RIKSDAGENS AFSLUTNING.

H. 8 DAG. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klické: Kem. A.-B. Bengt Stjuersparre stål—Gbg.

AFSLUTNINGSCEREMONIEN Å RIKSSALEN. Å den mellersta bilden synes Konungen omgifven af Kronprinsen, Prins Vilhelm och Prins Eugen (vid höger sida) samt Prins Gustaf Adolf och Prins Carl (vid vänster sida). Nedantör Kronprinsen sitter Statsministern, exc. Lundeberg och nedanför Prins Gustaf Adolf Utrikesministern, exc. greve Wachtmeister. Å den nedersta gruppen äro Kronprinsessan, Hertiginnan af Connaught, Prinsessan Margaret, Prinsessan af Connaught samt Hertigen af Connaught.

Den urtima riksdagens högtidliga avslutning ägde rum den 18 okt. Gudstjänst hölls först i Slottskyrkan och därpå försiggick ceremonien i rikssalen. Konungen höll därvid ett högstämmt tal, tolkande den smärta han erfor genom unionsupplösningen.

Bland de i rikssalen närvarande märktes Prinsessan Margarets föräldrar och syster, hertigen och hertiginnan af Connaught samt Prinsessan Victoria Patricia, hvilka samma morgon anländt till Stockholm på besök hos hertigparet af Skåne.

Efter ett i dessa dagar af H. & D:s fotograf i Stockholm taget porträtt.

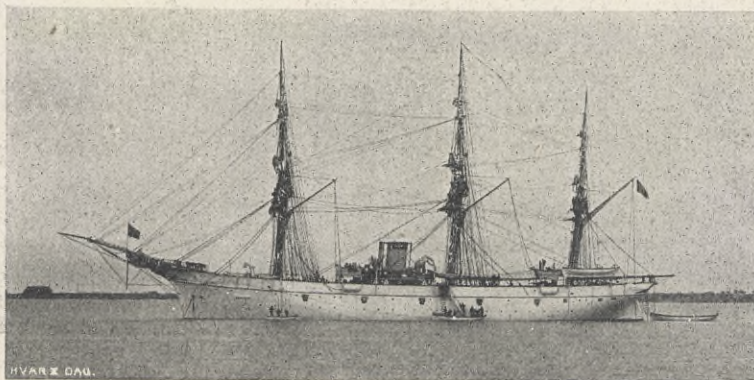
Kliché: Fem. A.-R. Bengt Sjöbergparre Sjölin—Gly

STATSRÅDET KARL STAAFF.

Vid det nära förestående ministärskiftet, antages nuvarande statsrådet KARL STAAFF skola bilda den nya liberala regeringen.

PrinsVilhelm skall såsom underlöjtnant vid flottan tjänstgöra ombord å korvetten Freja under dess förestående långtur. Såsom chef å korvetten är kommanderad komkap. A. Ekström o. som sekond kap. R. G. Liepe.

Befälstecknet hissas d. 30 okt. hvarefter korvetten styr ut på de

Efter fotografi.

KORVETTEN FREJA.

Kliché: Bengt Sjöbergparre.

stora vattnen o. först anlöper Madeira. Sedermera sättes kurs på Gibraltar o. därpå gårfärden till Tunis, Alexandria, Konstantinopel, Piræus, Neapel, Dortmund, Strömstad o. tillb. till Karlskrona. Färden kommer att vara omkr. 6 månader med återkomst sålunda i slutet af april.

PRINS CARL AF DANMARK MED GEMÅL OCH SON.

Efter fotografi.

Klubb: Kem. A. B. Bengt Sjöforsparre Stäm. 116

Med allt större bestämdhet nämnes PRINS CARL AF DANMARK såsom Norges blifvande konung. Prinsen är kronprinsparets af Danmark andre son, född 1872 samt sedan 1896 förmäld med PRINSESSAN MAUD, engelska konungaparets yngsta dotter, född 1869. Enda barn är PRINS ALEXANDER, född 1903.

DEN VANSINNIGA.

Ett reseäfventyr för H. 8 D. berättadt af *GUSTAF JANSON*.

Forts. o. slut fr. föreg. n:r.

Bland alla dessa ungefär trettio personer, af hvilken ingen kände den närmast ståendes namn eller samhällsställning, var också en stöld något allvarligt. Resan hade börjat ganska otrefligt, nu tycktes den skola sluta tragiskt. Ingen betvivlade, att brottet verkligen begåtts och stämningen blef med ens dyst r. Därtill kom, att den vansinniga jämrade sig och vi till allt annat genom dörr n hörde, hur vaktaren sökte lugna henne.

Litet hvar syntes fundera öfver följderna af denna stöld och ansiktena mörknade här och hvar. För min del önskade jag tills vidare endast, att någon af Navigazione Italiens direktörer varit närvarande, det skulle bestämdt medfördt litet omväxling att studera hans minspel, då han rundt omkring hört de högljudda klagomålen öfver myror, tjuftar, sjögång, dåliga sängplatser och åtskilligt annat, hvilket allt de upprörda sinnena funno för godt att låta tungorna bära fram.

Det var mycket tyst i salongen, när Carriddi löpte in i Marsalas hamn, och kastade ankar några fartygs-längder från kajen. Jag förfogade mig upp på däck för att se staden, och de båda engelsmännen, som voro nog älskvärda att ej misstänka sin hyttkamrat för annat ondt än att annektera bästa platsen, gjorde sällskap. Vi blefvo förvånade öfver att finna en roddbåt med tre karabiniärer ligga och vänta och vi utbytte några ord om marconitelegraf o. d., men snart begrepo vi, att sådant ej användts, Carriddi räknade ej till de modärna ångarne. I roddbåten upptäckte vi en med handklofvar belagd individ och våra tankar flögo från nyare tiders uppfinningar tillbaka till den gamla italienska röfvarromantiken. Individen var också en siliensisk bandit, som infångats dagen förut och nu skulle transporteras vidare. Som han, enligt hvad vi senare inhämtade, redan förut visat stor färdighet i att rymma, föredrog man att sända honom sjövägen.

Karabiniärerna antrade ombord, deras fånge släpades upp och lästes snabbt och säkert in i en gallerförsedd bur på mellandäck. Alltsammans försiggick med beundransvärd precision och var undanstökadt på några sekunder. Så fort det skett mottog sergeanten, som kommanderade patrullen, jämte kvitto äfven anmälan om stölden.

Han visade sig vara en rask karl och vidtog utan betänkande sina försiktighetsmått. Den ene karabiniären placerades vid fallreppstrappan för att hindra någon aflägsna sig, den andre erhöill tillsägelse att sitta i roddbåten och hålla det dussin andra farkoster, som svärmade kring ångaren, och hvilkas roddare skrikande erbjödo sig att ro passagerarne i land, på afstånd. Själf begäde sergeanten fram passagerarelistan och gick med kaptenen som tolk ned till amerikanaren för att höra hans egen berättelse.

Några färhågor behöfde ingen af oss andra hysa, tvärtom borde en hvar vara belåten med att tid spardes genom karabiniärernas oförmodade närvaro, men den tryckta stämningen låg som en mara öfver fartyget. Matroserna hviskade sins emellan och officerarne slängde mörka blickar åt alla håll. De båda italienskorna, som ej tillåtos lämna Carriddi, beskärade sig öfverljudt, någon otroligt förnäm tant väntade dem på stranden och skulle naturligtvis blifva förtviflad, då ingen visade sig fastän ångaren anländt. För öfrigt iaktgogo alla ett berömvärdt lugn, endast tysken med de sönderklämda fingrarne såg ond ut, när någon råkade komma i hans närhet.

Oväntadt hördes ungraren, som stod och läste öfver några tyska glosor på ångarens från staden vetande sida, ropa och hojta. Alla, som befunno sig på däck skyndade till och en formilig hagelby af frågor susade kring honom. Han började otroligt långsamt men så grammatikaliskt riktigt, att det blef rörande, förtälja, hur nyss ett paket genom en ventil nedanförlor honom stuckits ut från ångaren och mottagits af två karlar i en båt, som raskt roddes mot stranden.

Det behöfdes ingen kombinationsförmåga för att fatta det något sammanhang mellan stölden och paketet borde finnas, och fastän ungrarens sätt att tala skänkte de bägge roddarne ett litet förspång, hade nästan alla insett, att något måste göras. Karabiniärsergeanten tumlade upp och ropade åt båtarne, som lågo på b. hörigt afstånd från Carriddi, att följa. Med äkta italiensk snabbtänkheth hade dessa redan satt sig in i situationen och en förtviflad kaprodd vidtog. Det såg likväl ut som om rymmarne skulle nå land, innan någon hunnit dem, då karabiniären i den båt, som fört fången till fartyget, afgjorde saken. Han lyfte en bössa från toften bredvid sig, ropade en varning utåt hamnen och tog stående i båten sikte på flyktingarne. Så snart dessa sågo hans hotande förberedelser släppte de årorna och gåfvo tappt.

Fem minuter senare stodo två halfstora pojkar på Carriddis däck och de upphetsade passagerarne jämte en flock roddare, som trängt ombord, larmade kring gruppen. Paketet, som ungraren trodde sig igenkänna, var öppnadt och undersökt, långt förrän han hunnit avsluta sin första mening därom. Det innehöll en diger plånbok, ett par ur och några etuier med ringar och smycken. Millionären kom tillstådes, igenkände sina tillhörigheter, tog på måfå några svordomar ur sitt rika förråd af sådana, men nu för att uttrycka sin belåtenhet, och öfverlämnade 100 lire till karabiniärerna. Ett af uren befanns tillhöra tysken med de klämda fingrarne och som han ännu icke saknat det, blef hans glädje öfverväldigande.

Den spänning, som efter dessa upptäckter rådde ombord, var oerhörd och den martialiske sergeanten nödgades rynka ögonbrynen på ett fruktansvärdt sätt för att någorlunda ostörd tillåtas fortsätta sin undersökning. Sedan ungraren utpekat platsen, där han stått, var det lätt att finna hyttventilen, genom hvilken paketet langats ut.

Med nära nog svindlande hast störtade alla ned i aktersalongen och en fullständig orgie af larm och oreda uppstod, när det befanns, att dörren, som motsvarade den utpekade ventilen, ledde till den vansinnigas hytt.

Följande sekund hade karabiniärerna sprängt den och öfver axlarna på dem, som trängde in, såg jag en omkring trettioårig kvinna, litet blek men spefullt lugn vänta de stormande. Bakom henne stod vaktarenbetjänten, men han föreföll att vara nedslagen.

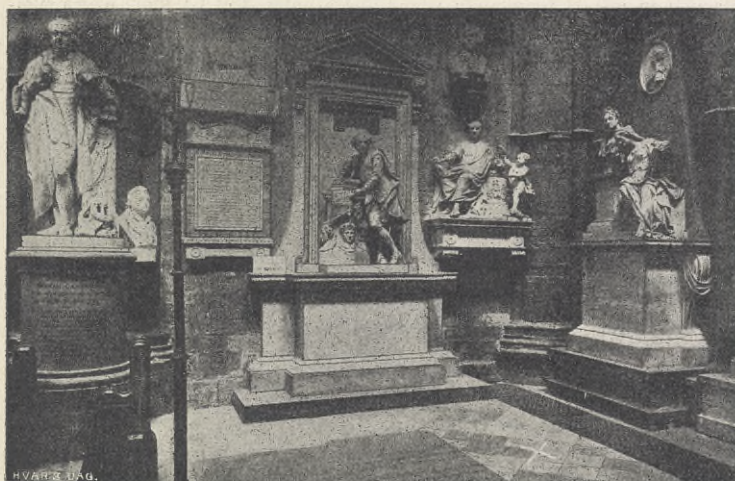
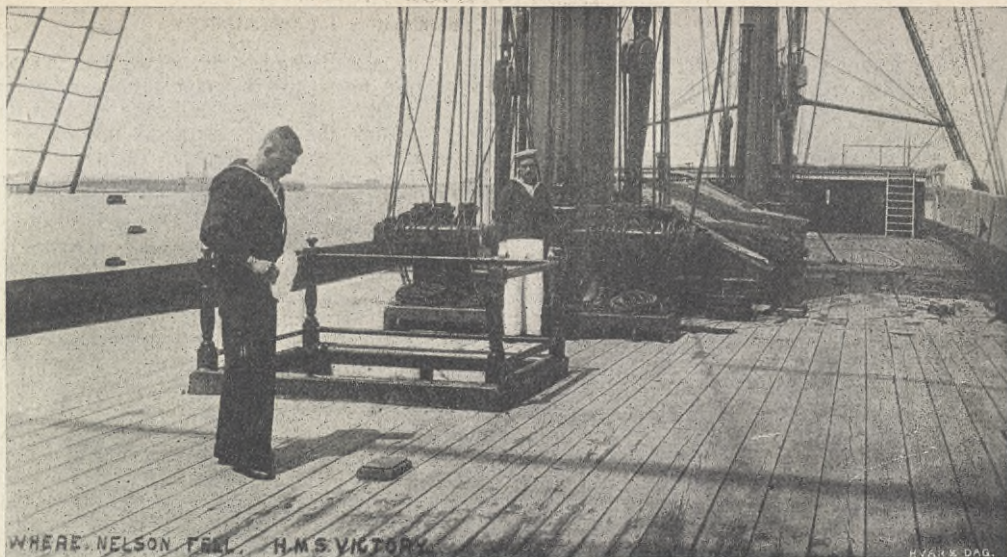
Det är otänkbart att lämna en trovärdig beskrifning öfver den scen som följde. Minst fyrtyo människor talade om hvarandra på fyra eller fem olika språk och lika många händer gestikulerade med syd-ländsk liflighet. Lyckligtvis röjdes en allmän belåtenhet och sedan man skrikit ut, åstadkom nyfikenheten en viss stillhet, man ville veta något, och som det endast möjliggjordes genom att iakttaga tystnad, så teg man.

En af ångarens officerare uppsatte rapport öfver händelsen om den förment vansinniga kring hvars högra arm karabiniärsergeanten gripit tag, medan hans följeslagare höllo vaktaren, aflade en fullständig be-kännelse så snart hon insett det gagnlösa i att fortsätta med sin tröttsamma roll.

Saken var ytterst enkel — efteråt. För att av-vända alla misstankar hade hon låtit utgifva sig som sinnessvag, afsikten därmed hade varit att plundra den amerikanske mångmillionären, som dessa båda inter-nationella äfventyrare följt ända från Algier. Det är föga troligt, att hvem det vara månde, som mött en blek, halfklädd kvinna nattetid ströfvande genom ångarens korridorer, skulle fallit på den tanken att hon varit ute i olofliga ärenden. Troligen hade hon uppsökt vaktaren, hvilken skulle låtsa vara inslurmad och så skyndsamt som möjligt dragit sig undan, sedan denne tagit sin skyddsling, hvars sinnesbeskaffenhet alla kände, om hand.

Så till vida voro beräkningarne riktiga, men den villervalla, som uppstod, när stölden blef bekant,

DEN FLÄCK
OMBORD Å
»VICTORY»
DÄR LORD
NELSON,
HJELTEN
FRÅN TRA-
FALGAR,
FÖLL.

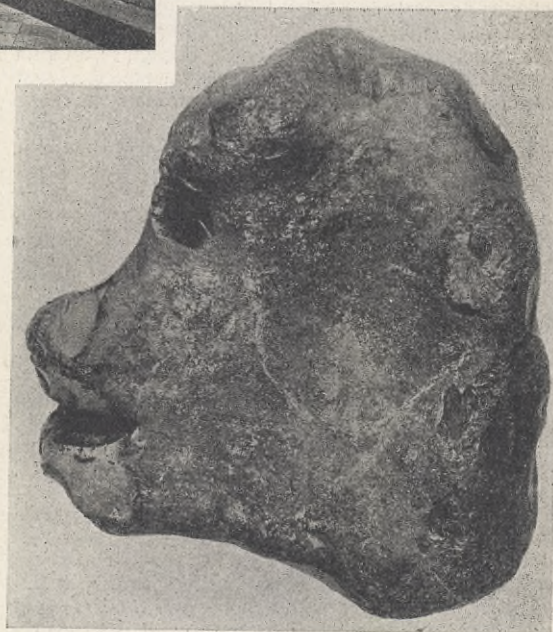
Efter fotografi.

Kilohé: Bengt Sjöfn. sparre

Henry Irvings grafplats i Westminster Abbey. Den 20 okt. graf-sattes stoftet af Englands nyligen aflidne store skådespelare (se portr. i föreg. häfte). Jämte den stora utmärkelsen af att i lifstiden ha förlänats engelskt baronskap, hedras den berömda tragikerns minne för evärdeliga tider genom att begravas i Englands Pantheon vid sidan af landets största söner. Han får sin plats i "Poeternas hörn", närmast vid Garricks sida (X).

Vid den nyligen afhållna internationella förhistoriska kongressen i Périgueux i södra Frankrike, vid hvilken Sverige representerades af amanuensen vid statens historiska museum, lic. T. J. Arne, förevisades af en fransk privatlärare en intressant pjäs af flinta, funnen i de äldsta diluvialafgringarna i trakten af Calais. Stenen har, som synes af vår bild, form af ett apliknande hufvud, med anmärkningsvärdt väl placerade detaljer. Om detta får anses för människoverk, hvilket vid kongressen utgjorde en omstridd fråga, skulle vi här ha framför oss det äldsta plastiska konstverk som hittills är känt, äldre än de i Frankrike funna skulpturerna i elfenben och renhorn, hvilka datera från senare delen af istiden och tiden närmast efter dess slut, och således äro minst omkring 30,000 år gamla. Ett af skälen för att stenens form, trots den påfallande likheten med ett hufvud, dock skulle vara en nyck af naturen, är att redskapens ofullkomlighet vid denna tid knappast tillåte utförandet af ett sådant arbete.

H. H-n.

MÖJLIGEN VÄRLDENS ÄLDSTA KONSTVERK.

Efter fotograf.

Källh: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skhlm—Oby.

DET PALATS I S:t PETERSBURG DÄR DET FÖRSTA RYSKA PARLAMENTET (DUMA) SKALL HÄLLAS DEN 17 JANUARI.

Efter fotograf.

Källh: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skhlm—Oby.

FURST TRUBETSKOJS DÖD OCH BEGRAFNING.

Den 12 okt. afled i S:t Petersburg furst Sergius Trubetskoj, rektor för universitetet i Moskwa, samt en af Rysslands främste och mest ansedda frihetskämpar, lika aktad af motståndare som älskad af det frihetslängtande folket. Hans begrafning firades som en nationell sorg högtid, och i det ofantliga tåget deltog meningsfränder ur alla klasser.

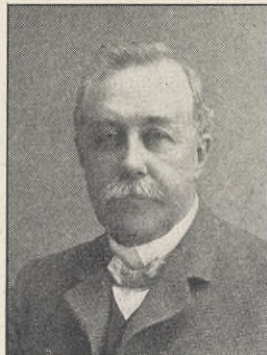
K. P. M. F. KÖNIGSFELT.

F. majoren Karl Peter Magnus Fredrik Königsfelt i Kristianstad, fyllde den 11 okt. 80 år. Stud. ex. 41, linieoff. ex. 42, artillerioffic. ex. 44, underlöjtnant vid Vendes art. s. å., kapten 60, major i armén 74, afsked 79. öfverkontrollant vid brännvinstillverkningen i riket 81.

G. E. SILFVERHJELM.

Godsägaren Gustaf Ehrenfried Silfverhjelm, numera bosatt i Stockholm, fyllde den 15 okt. 70 år. Ägde till 03 ege idomarne Fogelro, Malma och Dödrichsdal i Wermdön.

G. CEDERSCHIÖLD.

60 år fyllde d. 13 okt. prof. Gustaf Cederschiöld i Sthlm. C. som 72-79 förest. ett af honom inrätt. sjukgymnastiskt institt. i Hannover. flytt. 79 till Sthlm. där han 88 erh. professors titel. Var 89-95 bos. i Baden-Baden. Har utbild. flere oriz. metod., bl. a. för att bota näs o. svalgkatarren gen. massage af slernhinnan.

H. HAINER.

60 år fyllde den 19 okt. kyrkoh. Hans Hainer, Mjellby Stud. ex. 66, fil. dr 77, prästvigd 83, kyrkoherde i Visseltofta 88, i Mjellby sedan 96. Insp. för Allm. lärov. i Sölvesborg sedan 03, medlem af åtskilliga sällskap och föreningar. Utg språkvetensk. ahandl. samt religiösa uppsatser.

C. H. NORDENSKJÖLD.

F. d. majoren Carl Henrik Nordenskjöld fy lde den 15 okt. 75 år. Underlöjtn. vid Smal. gren. bat. 51, major vid Kronobergs reg. 81, afsked 88. Ordf. i östra häads hushållningsville 65, led. af armé's fullmäktige 75, ordf. i styrelsen för Skultuna A. B. 78-99.

E. TRYGGER.

Till justitieråd har k. med utnämnt professorn vid Uppsala universitet Ernst Trygger. Hänvisa till biograf i ärg. VI:44.

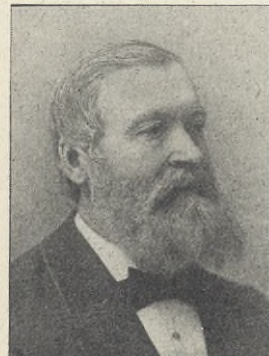
G. A. M. GRIPSTEDT.

Godsägaren Gustaf Adolf Mikael Gripstedt å Oppeby (Söderm. l.) fyllde den 11 okt. 50 år. Kommunalnämndens ordf. i Bålinge socken sedan 97, v. ordf. i stämman sedan 05. Ordf. i brandstods-kommittén.

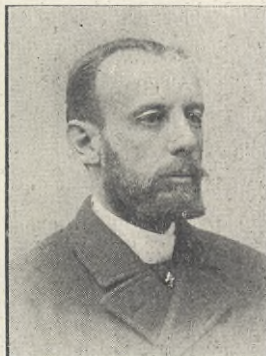
E. ANDER.

50 år fyllde den 17 okt. redaktören af Morgonposten i Göteborg, Emil Ander.

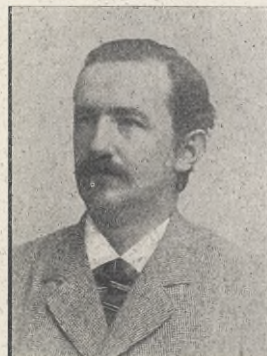
A. P. LARSSON.

Den 22 okt. fyllde byggmästaren Sköfde, Anders Per Larsson 70 år. På sin tid medlem af byggnads- och häsovårdsnämnder, led. af stadsfullmäktige 82-89 samt har i Sköfde och vid statens järnvägar utöfvat en omfattande byggnadsverksamhet.

R. G. HAMILTON.

D. 17 okt. fyllde godsäg. greve Raoul Gustaf Hamilton å Ovesholm 50 år. Led. af riksd. F. K. sed. 91, landstingsm. 81, (v. ordf. 97), led. i Skån. hyp. för. styr. 81, (ordf. 00) led. i styr. f. Sv. allm. Hyp.-bank 01, ordf. i styr. f. Ö. Skån. jernv. bol., ordf. i Kristianst. l. hush.-sällsk., led. skogsvårdsstyr. m. m.

G. F. T. TÖRNVALL.

Rektor Gustaf Fredrik Teodor Törnvall i Sundsvall, fyllde den 14 okt. 50 år. Stud. ex. 74, fil. lic. 83 lektor i Umeå 85, rektor vid Sundsvalls allm. läroverk sedan 97. Stadsfullmäktige i Umeå, f. d. folkskoleinspektör f. d. redaktör af tidn. Vesterbotten.

J. R. CHARLEVILLE.

50 år fyllde den 21 okt. disponenten Johan Reinhold Charleville i Linköping. Stud. 75. öfv. ing. vid Björneborgs Bruks Verkst. 79-98, verkst. dir. vid Björneborgs järnv. A. B. Framstående naturg. och upplinnare. Från trycket utgivit diverse upps. i metallurgi. Anlitad kommunalman

PORTRÄTTGALLERI

C. O. MONTELIUS. †

Den 14 okt. afled i Stockholm hofrättsrådet Clara Octavia Montelius 83 år gammal. Lilligt verksam i hufvudstadens välgörenhetsarbete. Jämte Fredrika Bremer en af stiftare af sedan Stockholms allm. skyddsrening; bildade arbetsföreningen i Maria.

C. L. von POST. †

Den 12 okt. afled i Uppsala godsägaren f. löjtnanten vid Dalregtet och i armén Carl Ludvig von Post, f. 21. P. 'og tidigt afsked från militärfjänsten för att ägna sig åt skötsel af sitt fideikommiss Wikhus i Södermantand.

R. E. HAMMARBERG. †

Den 16 okt. afled i Sundsvall redaktören Rinhold Emanuel (Manne) Hammarberg. F. 65 stud. ex. 82, ordf. i Verdandl 87—88, i Stockholmstidningens redaktion 93, i Göteborgs Handelstidn. red. 96—04. Verkade i Göteborg med framgång i fattigvårdsfrågor.

S. O. BLOMQUIST. †

Disponenten, e. jägmästaren Sven Olof Blomquist afled i Nordmaling den 8 okt., född 73. Stud.-ex. 92, ex. vid Skogstjänst. 96, disp. vid Nordmalngs ängsängs A.-B. sedan 04. Landstormsområdets befälhavare sedan 04. Intresserad kommunalman och skyttevän.

OTTO LINDBOM. †

Den 19 oktober afled i Stockholm en af den Svenska Flottans allra dugligaste sjöofficerare, konteramiralen och öfveradjutanten hos konungen, Otto Lindbom.

L., hvilken vid sin död icke fyllt 60 år och, mänskligt att döma, väl ännu kunnat göra fosterlandet stora tjänster, var lika skicklig i teorien som erfaren i praktiken. Han var dessutom en älskvärd och flärdfri person, uppskattad i vida kretsar.

Vi meddela beträffande L:s lefnad följande data:

Född 1846 i Karlskrona amiralitetsförsamling. Han utnämndes år 1865 till sekundlöjtnant vid flottan samt blef efter att åren 1870—73 ha varit anställd i engelsk örlogstjänst år 1874 löjtnant. Följande år utnämndes L. till adjutant hos chefen för flottans militärpersonal, hvilken befattning han innehade till 1877. Kadettofficer vid sjökrigsskolan 1878—82, avancerade han 1883 till kapten, var adjutant i sjöförvarsdepartementets kommandoexpedi-

tion 1883—86 samt tjänstgjorde i flottans stab åren 1886—87 och 1889—92. År 1890 bl. L. kommandörkapten af andra graden och år 1895 af första graden. Han blef 1892 adjutant hos konungen och utnämndes samtidigt till chef för sjöförvarsdepartementets kommandoexpedition, hvilken befattning han innehade till år 1898.

Sistnämnda år befordrades L. till kommandör och utnämndes till öfveradjutant hos konungen samt förflyttades som chef till mobil- och statistafdelningen i flottans stab för att år 1901 öfvertaga chefsskapet för kommunikationsafdelningen. År 1903 utnämndes L. till konteramiral i flottan och chef för flottans stab.

Han innehade en mängd svenska och utländska ordnar, bland hvilka förra må nämnas att han var kommandör af Svärdsorden.

Foto. Ovesén, Sthlm.

OTTO LINDBOM. †

Klisché · Bengt Sjöfverparre.

(Fort. från sid. 75.)

gjorde de bägge kompanjonerna osäkra. Då hela båten genomsökts och ingenting hittats återstod blott att visitera äfven dem. Bättre att förekomma än förekommas resonnerade de, men i stället för att låta paketet med tjufgodset försvinna i hafvets djup, narrade snikenheten dem att inlåta sig i underhandling med ett par pojkar, som med sin båt låg på ett styckes afstånd från ångaren. Det mötte ingen svårighet att öfvertala ungdomarne ro för brinnande lifvet, de fattade genast hvad saken gällde, och hade icke det minsta emot att föra litet smuggelgodt till ett säkert ställe, där de sedermera skulle invänta äfventyrarne. Strax före båtens afgang ämnade dessa duka upp en historia om, att den sjuka ej talde sjögången, för den skull önskade de från första hamn, som anlöpdes, fortsätta resan landvägen. Hade icke ungraren råkat stå på en plats där ingen under ångarens kvardröjande i hamnen plögade finnas, skulle stölden antagligen blifvit oupptäckt. Nu hade slumpen och en ovanligt flitig ung mans ifver att lära ett främmande språk dragit ett streck öfver det lika skickligt planlagda som djärft utförda brottet. Kvinnan smålog, då hon medgaf det, och hennes följeslagare malde sönder en ed mellan tänderna.

Hvad tyskens ur angår, hade tjuvarne blifvit öfvermodiga, när de så lätt lyckats bestjåla millionären, och kvinnan företog ett ströftåg äfven genom några andra klass hytter. I den första gick allt enligt förväntan och en klocka blef bytet men i nästa hytt hade den passagerare, under hvars hufvudkudde hon trodde sig sticka handen, ändrat läge, så att hon i stället vidrörde hans fötter. Det hade föranledt, att hon litet närmare reflekterade öfver den isk, för hvilken hon utsatte sig, hon afstod från vidare försök, nöjd med hvad som vunnits.

Det föll ingen in att kontrollera hennes uppgifter och fastän jag nu blifvit viss om, att det jag under natten ansett för en dröm, var en mycket påtaglig verklighet, nämnde jag ingenting.

Litet senare förde karabinärerna den f. d. vansinniga ned i båten, med hvilken de anländt, och passagerarne samlades vid relingen för att ännu en gång se dem. Mannen blickade surmulen ned framför sig, men kvinnan log, som det tycktes smickrad öfver den uppmärksamhet, hon väckte. Hon satt bredvid den trygge sergeanten och när roddarne sänkte årorna i vattnet, vände hon ansiktet mot fartyget och sade på välklingande italienska uppåt åskådarna.

-- Medgif att planen var ypperlig, men. . . Hon höjde ringaktande på axlarna öfver det oförstående, som mötte hos alla dessa hederliga bourgeoisies där uppe. Och långt efter det båten lagt till vid kajen tyckte jag mig se hennes spefulla min och föraktfullt krökta läppar. Det är hvad jag minns af äfventyrskan, hennes vackra stämma och blanka, utmanande ögon. Om man erinrar jag mig ej det minsta, kvinnan var hufvudpersonen i den komedi, hon författat och satt i scen. Hon spelade sin roll utmärkt och hon bar sitt misslyckande med öfverlägsen humor.

Men på ångarens däck utförde italienskorerna med de förnåma släktförbindelserna en dramatisk afskedstablå. De kastade sig gråtande i hvarandras armar och därefter i famnen på en hel del medpassagerare. De gräto och kysstes och tackade helgonen och officerare och besättning och alla andra ombord. Hade de varit litet yngre skulle kanske också jag ställt mig i deras väg, nu makade jag mig försiktigt undan. Och när de ändtligen hunnit ned i en roddbåt, hifvades Carriddis ankar och medan de båda italienskorerna kastade näftals med slängkyssar efter den präktiga båten, där de upplefvat något utomordentligt, rusede samtliga passagerare ned till den försenade frukosten. Vid den berättades dussintals dramatiska resäfventyr, särskildt utmärkte sig de, som för första gången voro ute i världen genom att omtala härre-

sande historier. För egen del tänkte jag — åtminstone fem hela minuter till — på den vackra äfventyrerskan och drack i jolmigt afrikavin en skål för fantasien, trots att den ibland också leder vilse.

BETTY NANSEN.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF

Klubb: Bengt Sjöberg.

I »LIFVETS DAL»; Senaste porträtt.

Fru Betty Nansen, den danska utmärkta skådespelerskan, uppträder allt fortfarande på Svenska teatern i Stockholm med allra största framgång. Hennes djupgående framställning af Agnete, i fru Skrams stycke, eröfrade hela Stockholm, och hennes kvicka, skälmska markgreffinna i Max Dreyers lustspel »Lifvets dal» är ett värdigt motstycke till fru Nansens Cyprienne i »Vi skiljas». — H. 8 D:s fotograf har blifvit satt i tillfälle taga en speciell bild af den utmärkta skådespelerskan i hennes roll som den unga markgreffinnan, hvilken vi härmed gifva som ett minne åt alla fru Nansens beundrare och beundrarinnor.